

Mgr. Robert Cholenský, Ph.D.

advokát – mediátor – rozhodce

Kancelář: Bolzanova 461/5, 618 00 Brno, Česká republika – Tel./fax: +420-548538896 – Mobil: +420-608967423
E-mail: robert@cholensky.cz – Internet: www.cholensky.cz – Datová schránka: 764rs4p – Advokát je plátcem DPH

Nejvyšší správní soud

Moravské nám. 611/6
657 40 Brno

Sp. zn.: (nepředchází)

Žalobce: **Pavel Matějný**
Na šancích 203
735 61 Chotěbuz

Zastoupen: Mgr. Robertem Cholenským, Ph.D., advokátem
Bolzanova 461/5
618 00 Brno
DS: 764rs4p

Žalovaný: **Městský úřad Duchcov**
nám. Republiky 20/5
419 01 Duchcov

Kasační stížnost

**žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne
9. 8. 2013, č. j. 40 A 3/2013-77,**
podaná podle ustanovení § 102 *et seq.* soudního řádu správního
(dále jen „**SŘS**“)

Elektronicky
Soudní poplatek: žalobce osvobozen
Plná moc: ve spisu
Bez příloh

I.

[1] Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 8. 2013, č. j. 40 A 3/2013-77 (dále jen „**napadený rozsudek**“), byla zamítnuta žaloba, jíž se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí Městského úřadu Duchcov, odboru vnitřních věcí, ze dne 31. 7. 2013, č. j. 4310/2013/VI (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterou bylo podle ustanovení § 10 odst. 2 písm. b) zákona č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**ShromZ**“), částečně zakázáno shromáždění občanů oznámené žalobcem dne 29. 7. 2013, jež se mělo konat dne 17. 8. 2013 v době od 15.00 hod. do 20.00 hod. v Duchcově, v rozsahu shromáždění na nám. Republiky, kde měly proběhnout projevy řečníků.

[2] Protože napadený rozsudek není v souladu se zákonem, žalobci nyní nezbyvá než podat proti němu v celém rozsahu

kasační stížnost

ve smyslu ustanovení § 102 *et seq.* SŘS z důvodu vadného právního posouzení věci a zmateční vady spočívající v tom, že napadený rozsudek byl vydán vyloučenými soudci, podle § 103 odst. 1 písm. a) a c) SŘS a navrhnout, aby kasační soud napadený rozsudek i napadené rozhodnutí zrušil a přiznal žalobci nárok na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

II.

[3] O otázce vyloučení soudců senátu krajského soudu 40 A v této věci bylo již kasačním soudem rozhodnuto samostatným usnesením ze dne 7. 8. 2013, č. j. Nao 42/2013-43; žalobce pokládá toto procesní rozhodnutí za nesprávné, neboť jím bylo rozhodnuto o tom, že soudci senátu 40 A nejsou z projednání žalobcovy věci vyloučeni, ačkoli ti sami svou podjatost ve vyjádření adresovaném kasačnímu soudu přiznali.

[4] Jestliže podjatost je svou podstatou objektivně nezjistitelná a představuje *stav myslí* určité osoby k osobám účastníků, jejich zástupců nebo nebo k projednávané věci, lze usnesení Nejvyššího správního soudu interpretovat toliko tak, že soudci, kteří tento – pocíťovaný – zvláštní vztah k věci shodně připustili, ve svém vyjádření uvedli záměrně nepravdivé údaje, tedy že lhali. Že tomu tak bylo, arci kasační soud nepodložil žádnými relevantními důkazy ani indiciemi, pokoušeje se namísto toho interpretovat judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, jíž však správně neporozuměl: touto judikaturou traktovaným subjektivním testem se totiž nemínilo zkoumání vztahu rozhodovatele k věci nebo straně řízení (jenž, jak bylo vysvětleno výše, je objektivně nezjistitelný), ale naopak to, jak jednání rozhodovatele navenek působí, neboť, jak bylo judikováno např. v rozsudku ve věci *Piersack v. Belgie* ze dne 1. 10. 1982 (stížnost č. 8692/79)¹, „*in this area, even appearances may be of a certain importance*“.

[5] Argumentace Nejvyššího správního soudu, že by žalobce mohl vhodnou formulací oznámeného účelu shromáždění dosáhnout vyloučení vybraných správních úřadů a soudů,

¹ na <http://hudoc.echr.coe.int/sites/eng/pages/search.aspx?i=001-57557>

rovněž nemůže obstát, už proto, že ve věci rozhodované nebyla taková účelovost ani namítána, ani konstatována, a nejde tedy než o spekulaci kasačního soudu, resp. žalovaného.

III.

[6] Další otázkou, s níž se krajský soud nevypořádal správně, je podjatost správního úřadu a tímto soudem i žalovaným tvrzená nepřijatelnost, aby žalobce v řízení tohoto typu vznesl námitku podjatosti. Zde žalobce argumentoval ustanovením čl. 41 odst. 1 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „**ListEU**“), avšak napadený rozsudek s odvoláním na ustanovení čl. 51 odst. 1 ListEU dovedl, že tato právní norma na rozhodovanou věc nepadá a je tedy přípustné, aby v řízení o zákazu shromáždění rozhodoval vyloučený pracovník správního úřadu.

[7] S tímto právním posouzením věci žalobce nesouhlasí. Jakkoli byla otázka aplikovatelnosti ListEU ve smyslu omezení jejího čl. 51 odst. 1 předmětem určitých polemik a variantních interpretací, žalobce je přesvědčen, že vyloučení vnitrostátní aplikovatelnosti ustanovení o povinnosti zajistit podmínky pro *fair trial* nejen před soudy, ale i před správními úřady, *nota bene* jde-li o rozhodování o základním, vnitrostátní Listinou základních práv a svobod i evropskou Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod výslovně garantovaném právu shromažďovacím, nemůže s odkazem na princip subsidiarity obstát.

[8] V této souvislosti žalobce upozorňuje na ustanovení čl. 61 odst. 1 Lisabonské smlouvy, podle něhož Unie tvoří prostor svobody, bezpečnosti a práva při respektování základních práv a různých právních systémů a tradic členských států, které je v otázce statusu práv zakotvených v ListEU rovněž relevantní. Žalobce je přesvědčen, že schází-li ve vnitrostátní legislativě implementace důležitého ustanovení čl. 41 odst. 1 ListEU, jde o politováníhodnou mezeru v zákoně, již nelze zaplnit výkladem, jež by toto základní právo popřel.

[9] Závěr napadeného rozsudku, že v řízení o zákazu shromáždění může autoritativně rozhodovat podjatý rozhodovatel a žalobci neschází žádný prostředek, jak proti tomu cestou práva správního brojít, pokládá žalobce nejen za právně vadný, ale i za frapantně protiústavní.

IV.

[10] V napadeném rozsudku je dále řešena judikaturou kasačního soudu dosud nedotčená otázka kolise dvou shromáždění, z nichž se to dříve oznámené, s ohledem ke všem okolnostem, *inter alia*, k jeho zjevně excesivnímu rozsahu, ve smyslu časovém i prostorovém, jeví směřovat k účelu bránit jiným svolavatelům konat v daném čase a místě vlastní shromáždění bez souhlasu obstrukčního svolavatele.

[11] Napadený rozsudek dovedl, že takové počínání nemůže být postíženo než jako přešůpek proti právu shromažďovacímu podle ustanovení § 14 odst. 2 písm. h) ShromZ, avšak samotnou kolisi, nedejde-li mezi svolavateli k dohodě, je na místě řešit podle usta-

novení § 10 odst. 2 písm. b) ShromZ, tzn. zákazem legitimního, později oznámeného shromáždění.

[12] S argumentací, kterou proti takovému právnímu názoru v rámci procesního diskursu vnesl žalobce, se soud I. stupně v napadeném rozsudku nevypořádal, naopak žalobci mylně imputoval tvrzení, že podle jeho názoru by mělo být po zjištění kolise obstrukční shromáždění zakázáno.

[13] To však žalobce nikdy netvrdil, vědom si, že po uplynutí lhůty tři pracovních dnů ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 ShromZ by byl zákaz shromáždění nezákonný, naopak dovodil, že obstrukční shromáždění mělo být zakázáno *a limine*, a pokud již správní úřad existenci jeho obstrukční povahy nenaznal – což v daném případě snadno mohl už z jeho *prima facie* excesivního rozsahu, a krajský soud se mylí, jestliže to popírá – a k zákazu nepřistoupil, je jeho povinností obstrukční shromáždění, bylo-li by skutečně konáno, jako shromáždění, jehož skutečným účelem je bránit druhým ve výkonu ústavně garantované svobody shromažďování, v souladu s ustanovením § 12 odst. 5 ve spojení s ustanovením § 10 odst. 1 písm. a) a c) ShromZ na místě samém rozpustit.

[14] Proponuje-li soud I. stupně, že dostatečným prostředkem ochrany svolavatele legitimního shromáždění před šikanosním výkonem shromažďovacího práva je možnost posoudit takové jednání jako přešůpek, je nutno poznamenat, jednak že zákonodárce opomněl stanovit za přešůpek podle § 14 odst. 2 písm. h) ShromZ sankci, jednak že není vůbec jisto, zda by jednání obstruenta mohlo být pod tuto skutkovou podstatu přešůpku subsumováno, ve světle toho, že jeho shromáždění bylo správním úřadem, jenž je nezakázal, *tacite* aprobováno, a jednak že řádný svolavatel přešůpkovým řízením nedisponuje a ochrana jeho ústavního práva je tak ponechána na vůli správního úřadu. Další otázkou pak je, jak by fakt postihu obstruenta v přešůpkovém řízení mohl řádnému svolavateli vůbec reálně pomoci, jestliže ani uložení sankce by nezanikla kolise mezi obstrukčním a řádným shromážděním a druhé jmenované by stejně nebylo možno konat.

[15] Úvahy krajského soudu jsou proto nesprávné a nelze jím přisvědčit: ochrana ústavně zakotveného práva na výkon shromažďovací svobody se nemůže opírat o reprobaci obstrukčního jednání uložení sankce v přešůpkovém řízení, ale musí být realizováno skutečně účinným způsobem, tak aby byla naplněna maxima vyjádřená v čl. 4 Ústavy, že základní práva a svobody jsou pod ochranou soudní moci: pokud byl zákaz legitimního shromáždění z důvodu jeho kolise se shromážděním obstrukčním soudem potvrzen, byl by tím právě takový protiústavní stav založen.

[16] V demokratickém právním státě nelze připustit, aby úřady a soudy daly přednost zjevně protiprávnímu jednání obstruenta, resp. obstruentů, před legitimním výkonem ústavně chráněné svobody shromažďování legitimním svolavatelem-žalobcem.

[17] Proto je žalobce přesvědčen, že právní posouzení provedené soudem I. stupně je vadné a nemůže v kasačním přezkumu obstát.

V.

[18] Napadený rozsudek byl žalobci prostřednictvím jeho právního zástupce doručen dne 15. 8. 2013, tato kasační stížnost je proto podávána ve lhůtě dvou týdnů ve smyslu ustanovení § 106 odst. 2 SŘS.

VI.

[19] Z těchto důvodů žalobce navrhuje, aby kasační soud po projednání jeho kasační stížnosti napadený rozsudek a spolu s ním i napadené rozhodnutí zrušil a přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

V Brně dne 16. srpna 2013

Pavel Matějný